

Remete István (1935–2001)

Január 5-én gyászolók százai; hozzátartozók, barátok, volt munkatársak, vadászok, erdészek és sok tisztelő kísérté utolsó útjára Gencsapátiban Vas megye nyugalmazott fővadászát.

A Vadászok Vas megyei Szövetsége nekrológiájában így emlékezik meg az eltávozottról:

„Ismét elment közülünk egy vadász: fehér hóban, tél havában, de látható nyomok nélkül. A közeli tegnapban emlékek közt matat a lélek, de jaj, arc, mozdulat, ének, csak gyertyaláng ég tovább. Az erdőn szikrázó a föld, csak a faág gyászol: a tegnapi még reménytel szórt táj, mára üres jászol. Remete István, vadásztárs, nekünk nagyon hiányzol...”

1935. december 1-jén született Kapuváron. Hatan voltak testvérek. Édesanyja korán meghalt. Édesapja a kapuvári malomban volt főmolnár. Az általános iskolát Kapuváron, a középiskolát Sopronban végezte, itt szerezte meg már felnőtt fejjel a vadász-vadtenyésztő felsőfokú képesítést is. Mindig erdész akart lenni, ami teljesült is. Munkáját a Sárvári Erdőgazdaságnál kezdte, majd a Szombathelyi Erdészethél dolgozott. Hívásra innét került 1968-ban a MAVOSZ-hoz, ahol megyei fővadászként dolgozott 1994-ig, nyugdíjba vonulásáig.

Mindene volt a természet és a vadászat, a fiatalok tanítása. A Középrigóci (Somogy megye) Vadászati Szakmunkásképzőben volt tanító, az Oladi Szakmunkásképzőben vizsgáztató, 1999 júniusáig.

1977-ben költözött Gencsapátiba, ahol a falut, környezetét és az embereket azonnal megszerette, ami kölcsönös volt, hisz a helybiek is hamar megismerték és megszerették a mindig jó kedélyű, vidám embert.

Nyugdíjba vonulása után vállalkozó lett, emellett mindig a háza és környezete szépítésén ténykedett. Szabadidejét a rajongásig szeretett hat unokájának szentelte.

Aki elmegy, utána mindig űr marad, s emléke fekete lyuk, befelé ragyog. Túl az idő örök vadászlesén, lélekben végleg köztünk maradsz. Hogy éppen merre jársz az égi tájon, talán elárulják titokzatos ábráikkal az ég hangtalan kakukkjai, a vak csillagok.”

Remete Istvánt, akit 1998-ban Gencsapátiban önkormányzati képviselőnek választottak, *Kovács Vince* polgármester megható beszédben búcsúztatta, méltatva az elhunyt érdemeit.

A község vezetése nélkülözni fogja szorgalmát, társadalmi munkáját és élettapasztalatából fakadó bölcs tanácsait. Még sokáig fogjuk nélkülözni.

Emlékét szívünkben őrizzük.

Schalkház Lipót

Patkó József ok. erdőmérnök (1930–2000)

Elmondta 2000. december 28-án, Budapesten a hamvak elhelyezésénél *Hardi László*, az Állami Erdészeti Szolgálat Pécsi Igazgatóságának igazgatója.

Kedves Munkatársunk, Kollégánk!

Kedves Jóska bátyám!

Nehéz megszólalni ebben a szomorú pillanatban. Nemcsak a döbbenet miatt, amelyet váratlan halálad okozott, hanem azért is, mert immár örökre megszakadt a sok-sok év, évtized dolgos hétköznapjaiban kialakult emberi és kollegiális kötődésünk. Azt pedig szinte feldolgozni is képtelenség, hogy nem vagy többé hős szeretett családod és mindannyiunk számára.

Diplomádat 1954-ben szerezted meg Sopronban, s mint fiatal erdőmérnök, a Duna-ártéren a Bátaszéki Erdészethél kezdted – mindenki által elismert – energikusan, ambíciózusan szakmai pályádat.

1964-től hazakerültél szűkebb pátriádba, a Tamási Erdőgazdaság központjába, ahol mint erdőművelő szolgáltad kellő alázattal, odaadással és általános elismeréssel a tolnai erdőket.

Az erdőfelügyelőségek megalakulásával –1968 óta – szakmai pályád is módosult, hiszen az újonnan alakult szervezet, a tamási erdőfelügyelők vezetőjeként, irányítójaként, sikeresen és eredményesen tevékenykedtél tovább nyugdíjba vonulásodig.

Személyes munkádban és életedben haláladig elkísért egy másik elismert szakmai kötődés, a szakági (erdészeti és vadászati) igazságügyi szakértői tevékenység, amelyben nagy felelősséggel és körültekintéssel, keménységgel munkálkodtál.

Mint fiatal kolléga ismertelek meg. Már első találkozásunkkor mély benyomást tett rám derűs életszemléleted, vidámságod. Szeretted az életet, és ez közvetlen környezetedre is kisugárzott, s amely az együttlétbe oldott vidámságot hozott.

Személyemnek az a megtisztelő, ám nehéz és szomorú feladat jutott, hogy immár másodszer búcsúdom Tőled, sajnos, ezúttal végérvényesen.

Első alkalommal nyugdíjba vonulásodkor. Akkor vidámak, jókedvűek voltunk, mintha csak szabadságra készültél volna.

A mostani elválást, a búcsú pillanatait a szomorúság tölti be...

Váci Mihály gondolatai szívünkéből szólnak:

„Olyan csend van így nélküled,
hogy szinte hallani,
amit még utoljára
akartál mondani.
Szeretteim, s barátaim
Isten veletek
Szívetek őrizze a szép emlékeket
Csak az hal meg igazán kit elfelejtetek.”

Deák István

Janata Etelka okl. erdőmérnök (1945–2000)

Életének 55. évében tragikus hirtelenséggel távozott közülünk Janata Etelka erdőmérnök, az Állami Erdészeti Szolgálat Pécsi Igazgatósága Tamási Erdőfelügyeleti Osztályának vezetője.

Szakmai pályafutását 1972-ben kezdte a Nagykunsági EFAG Mendei Erdészethél erdőművelési műszaki vezetőként, és lelkében mindig is művelő maradt. 1975-ben került Tolna megyébe a Gyulaji ÁFVAG-hoz, majd 1982-ig a Bikácsi Erdészeti erdőművelője, a tengelici homok emberpróbáló körülményei között.

Azóta erdőfelügyelő Tolna megye északi felében a Budapesti, majd a Pécsi Erdőfelügyelőség dolgozójaként, 1991-től a Tamási Erdőfelügyeleti Osztály vezetője.

Rendkívüli precizitásával, szorgalmával minden munkahelyén elismerést vívott ki, bár határozottsága miatt a vezetőihez fűződő viszonya nem volt mindig felhőtlen. Mindig igen gyakorlatias gondolkodással tevékenykedett az erdő érdekében, fáradhatatlan volt Tolna megye magánerdő-gazdálkodásának beindításában. Saját magát nem kímélve, gyenge fizikuma ellenére napi 10–12 órát dolgozott (számtalanszor a pihenőnapokon is), mintha megérezte volna, hogy neki kevesebb idő adatik.

Puritán módon élt, munkájában pedig nagyon igényes volt.

Vezetői, kollégái és ügyfelei egyaránt tisztelték és sokan elkísérték utolsó útjára. Sírjánál a munkatársak nevében szívhezszerűen búcsúzott *Hardi László* igazgató.

Emlékét megőrizzük!

OEE Tamási Csoport

Búcsú Zámbo János professzortól!

2000. december 3-án meghalt Zámbo János professzor, akadémikus, a magyar bányászat kimagasló egyénisége, a magyar tudományos világ nemzetközileg is ismert, elismert büszkesége.

Zámbo János akadémikus bányászprofesszort méltatni tollam hivatlan lenne, csak alázattal és végtelen tisztelettel emlékezem rá, hiszem, hogy erdész kollégáim teljes egyetértésével.

Az ötvenes években még Sopronban tanított.

Zámbo professzor volt a Budapesti József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Bányamérnöki Karának utolsó soproni dékánja.

Nem tanított az Erdőmérnöki Karon, de mi erdészek is a magunk professzorának tekintettük őt. Ezekben az években – az 1951.

évi „Szent Bertalan-éjszaka” ellenére, amikor mintegy 150 hallgatót 24 óra alatt kiűztek Sopronból és jó néhány professzort elbocsátottak – még élt a selmeci szellem! Zámbo professzor a nagy Soproni Professzori Kar egyik testileg, lelkileg szálfagyénisége volt. A hallgatóság bányászok, erdészek, kohászok és földmérők úgy néztek fel rá, mint az Istenre. Biztonságérzet és az ősi selmeci szellem sugárzott egyéniségéből.

Tanártársai is nagy elismerés mellett szerették!

Rákosiéknak nagyon nem tetszett a selmeci mentalitás, a szakok erős összetartása. A bányászok meg amúgy sem voltak soha könnyű fiúk, na meg a „zöld reakció”, az erdészek, és mindezt tetőzte a nyugati határ közelsége. Szét kellett tehát robbantani ezt a közösséget! Legelőször a földmérőket vitték el Budapestre, majd a kohászokat és a bányászokat telepítették át Miskolcra az újonnan épülő, még akkor be sem fejezett Rákosi Mátyás Nehézipari Műszaki Egyetemre. Bennünket, erdészeket hagytak utoljára, de már 1949-ben a Gödöllői Agrártudományi Egyetemhez csatoltak, annak Erdőmérnöki Kara címén.

Rákosi 1953-ban megbukott, Nagy Imre

pedig nem volt hajlandó befejezni a „magyar nép nagy tanítómesterének művét”. Így maradhattunk tehát Sopronban, sőt 1955-ben önállóságot kapva Erdőmérnöki Főiskolaként működött tovább Alma Materünk.

Zámbo professzor úrral csak 1987-ben találkoztam újra, amikor is meghívásunknak eleget téve a MAB elnökeként *Terplán Zénó* professzorral, a MAB tudományos titkárával látogatást tettek a Bükki Nemzeti Parkban. Vendégeink igen jól érezték magukat a sok szép és tudományosan is érdekes dolgok, jelenségek láttán. Zámbo professzor úr nagy huncutul vizsgáztatott is bennünket a Bükk-hegység geológiai, hidrogeológiai ismeretekből. Átmentünk a „vizsgán”. Még nagyon szép lett volna, ha a BNP vezetői megbuknak ezek az egzámenen.

A MAB Erdészeti Szakbizottság fájának magját ekkor vetettük el *V. Szabó Ferenc* főmérnökünkkel. Felvetettük ugyanis a MAB két vezetőjének, hogy működési területükön, azaz Észak-Magyarországon van a magyar erdők területének és favagyonának jelentős része, valamint ezen a vidéken az erdők környezetvédelmi, üdülési és pihenési funkciói iránt hatványozottan jelentkeznek a társadalmi igények.

Ugyanakkor a MAB-nak nincs erdészeti bizottsága. Mindkét tudós professzor egyből elfogadta véleményünket. Zámbo professzornak ez különösen imponált. Ebből éreztük, hogy magában jelest adott ennek a két erdésznek. Azt még Sopronból tudtuk, hogy szerette is az ősi testvér-szakot.

Két hét sem telt bele, 1987-ben létrejött a MAB Erdészeti Albizottsága, mai nevén az MTA Miskolci Területi Bizottságának Erdészeti Szakbizottsága, amelynek *dr. Kovács Jenő* kandidátus lett az elnöke, hiszen ehhez a poszthoz már tudományos sarzsi szükséges.

Örömmel látom 14 év elteltével, hogy az elvetett mag ma már gyönyörű szép fává fejlődött. Kívánjuk, nőjön tovább, erősödjön! Állja a magyar erdőket tépázó történelmi viharokat! A MAB-bal együtt a tudomány és a szellem erejével harcoljon a magyar erdőket sanyargató magánérdekek eluralkodása ellen, az egyetemes nemzeti érdekek elsődlegességéért!!

Erre kötelez bennünket Zámbo professzor életműve és az ősi selmechényai szellem.

Vivat Academia, Vivat Professores!

Dr. Bartucz Ferenc
nyugdíjas erdőmérnök

ESEMÉNYNAPTÁR – 2001 ÉV

FEBRUÁR	24.	MillVadBiz OEE, KÖM	Vadászok-Erdészek-Természetvédők Országos Bálja	Budapest,
MÁRCIUS	6.	HÖK	Állásbörze, Erdőmérnöki Kar	Sopron
ÁPRILIS	18.	OEE	Küldöttközgyűlés	Budapest
	22.	KÖM	Föld napja	
	24-27.	OEE	Erdőpedagógiai szeminárium (Északerdő Rt.)	Miskolc
	3-4.	FAGOSZ	Fakereskedelmi konferencia	Siófok
	26.	MTA EB	Az erdőtelepítés új perspektívái (fórum)	Bp. MTA díszterme (várban)
MÁJUS		NYME EK	Valetálás	Sopron
	10.	KÖM	Madarak és Fák napja	
	17-19.	OMBKE	Bányász-Kohász-Erdész találkozó	Tatabánya
	22. hét	OEE	Bedő, Kaán díjasok találkozója (Szombathelyi Erd. Rt.)	Órség
	22-23.	ÁESZ	Erdőrendező verseny	Zalaegerszeg
	24-25.		PRO SILVA HUNGARIA közgyűlése	Királyrét
	25-27.	MEGOSZ	Erdőgazda Napok	
JÚNIUS	9-16.		PRO SILVA EUROPA kormányzó Tanácsa	Csehország
	5.	KÖM	Környezetvédelmi világnap	
JÚLIUS	5-6-7.	OEE	Ünnepi Küldöttközgyűlés (Nyírerdő Rt.)	Nyíregyháza
AUG.		EFDSZ	Sportnapok	
	22-25.		WOOD TECH Erdészeti Szakvásár és Konferencia LIGNO NOVUM Faihari Szakvásár	Sopron
	35. hét	OEE	Természetvédelmi és fakereskedelmi konferencia Erdésznők VI. Országos Találkozója (KEFAG Rt.)	Kecskemét
SZEPT.	3.	NYME	Erdőmérnöki Kar tanévnyitó	Sopron
	3-4.	ProSH	Bükk őserdő és természetközeli tölgy-gazdálkodás	Románia
	20.	KÖM	Takarítási világnap	
OKTÓBER		OEE	ERDŐK HETE (erdőgazdasági Rt.-k)	országos
		OEE	Újságíró találkozó (Mecseki Erd. Rt.)	Pécs
		FAGOSZ	Fakereskedelmi Konferencia	Siófok
NOVEMBER		OEE	Küldöttközgyűlés	Budapest
DECEMBER	7.		Jubileumi rendezvény	Budapest